

Nr 1287

Av herrar **Ståhl** och **Eskel**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 137, med förslag till förordning angående ändring i förordningen den 6 juni 1968 (nr 430) om mervärdeskatt.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 137 föreslås ändrad lydelse av punkt 2 av ikraftträdandebestämmelserna till förordningen den 6 juni 1968 om mervärdeskatt. Bl. a. föreslås därvid att köpare, som är skattskyldig till mervärdeskatt, i redovisningen för sådan skatt medges avdrag för allmän varuskatt på likvid, som efter årsskiftet 1968—1969 erläggs för dessförinnan fullgjord leverans från skattskyldig, som redovisat varuskatt enligt bokföringsmässiga grunder. Avdragsrätten har dock »av skattetekniska skäl» begränsats till att gälla endast för likvider som erläggs under januari—april 1969.

Det finns emellertid åtskilliga fall, av vilka några är oss bekanta, då anståndet avser större belopp. Genom den angivna tidsbegränsningen skulle i dessa fall avsevärda ekonomiska olägenheter vållas de företag som av leverantören fått anstånd med betalningen helt eller delvis till efter utgången av april 1969. Genom att slopa tidsbegränsningen skulle några nämnda kontrolltekniska olägenheter knappast uppstå, eftersom man kan räkna med att huvudparten av de transaktioner som berörs av bestämmelsen, nämligen alla smärre anskaffningar, kommer att betalas under de första månaderna av år 1969. Kvar skulle då bli endast de ekonomiskt betydelsefulla transaktionerna.

Även om det i och för sig är förståeligt att man önskat begränsa övergången till kortaste möjliga tidsintervall, synes det dock å andra sidan angeläget att möjliggöra för köparen av verkligt omfattande maskinanläggningar, vilka enligt affärsmässig kutym ofta finansieras med långa leverantörskrediter, att tillgodogöra sig samma förmåner som enligt den nya lagen utgår i motsvarande fall, då varuskatten redovisas enligt kontantmetoden. Det kan ju f. ö. knappast ha varit lagstiftarens avsikt att skattebelastningen skulle bli beroende av den redovisningstekniska metod som leverantören använt sig av, ett förhållande som är obekant för köparen trots att det är denne som drabbas av merutgiften.

Enligt vår mening föreligger därför all anledning att ge dylika anskaffningar från leverantör med bokföringsmässig redovisning samma behandling som anskaffningar från leverantörer med kontantmetoden som redovisningsgrund. Detta synes enklast kunna ernås genom att den stipulerade tidsgränsen slopas, vilket också får den effekten att kunderna slipper göra

förfrågningar hos leverantörerna för att utröna vilken redovisningsmetod dessa tillämpat i varuskattesammanhang.

I enlighet med här av oss utvecklade tankegång borde alltså sådan ändring av propositionen ske, att innebörden bleve följande.

Har leverans av vara för skattepliktig verksamhet skett före den 1 januari 1969 och har skattskyldighet enligt förordningen om allmän varuskatt inträtt för säljaren vid leveransen på grundval av då uppkommen fordran, får den del av den allmänna varuskatten som hänför sig till sådan likvid för varan som köparen erlägger efter utgången av år 1968 avdragas vid köparens redovisning för mervärdeskatt enligt 22 §. Sådant avdrag anses som avdrag för ingående skatt enligt 17 §. Rätt till avdrag föreligger dock icke om förvärvet medför rätt till avdrag enligt förordningen den 15 mars 1968 (nr 87) om särskilt investeringsavdrag vid taxering till statlig inkomstskatt eller enligt kungörelsen den 29 augusti 1968 (nr 474) om rätt i vissa fall att avdraga allmän varuskatt.

Under åberopande av det anförda föreslår vi,

att riksdagen måtte besluta om sådan ändring av Kungl. Maj:ts proposition nr 137 som angivits i denna motion, samt

att utskottet måtte utarbeta härför erforderlig lagtext.

Stockholm den 5 november 1968

Manne Ståhl (fp)

Arvid Eskel (s)